

L'homenet Michelin

Paolo Ruffilli

Ja m'ho havien dit que era estrambòtic. Un tipus genial, però precisament a causa de la seva intel·ligència fora del normal, travessat per una ràfega de fixacions i de manies. Un senyor gran d'aspecte einsteinià, que vivia en les dificultats del laberint d'una casa transformada en biblioteca. Amb piles altíssimes de llibres amuntegats al llarg de les parets de cadascuna de les habitacions, també el dormitori i la cuina, fins i tot el bany.

Em vaig presentar a casa seva amb l'única referència de ser italià. Coneixent la seva predilecció, incondicional segons deien els amics, pel Bel Paese. Una passió per la música i per l'art, però també per la inventiva de la nostra gent i per la seva creativitat en les coses de cada dia.

- Un cabal envejable de vitalitat -em comentaria, mentre es gratava la mata de cabells blancs.

Era un d'aquells gèlids geners de Nova York fills de l'Atlàntic. Un hivern de gel i de vent, com no en pateixen ni als cims dels Alps. Amb guants i passamuntanyes, vaig trucar a la casa de maons de Gramercy Park. I el que vaig veure va ser superior a qualsevol expectativa. Em va obrir un homenet rodó, embotit en un nombre desproporcionat de jerseis. Em va portar tot al llarg de la trinxera perillosa excavada dins el munt de llibres, com després d'una allau.

El fet de saber-me italià li havia fet agafar eufòria.

- Del bel paese là dove'l sì sona -citava Dant, del qual n'era un lector expert, i davant meu exhibia una barreja de toscà literari del Trecento i d'anglès del més pur estil ianqui.

Em va preguntar de quina ciutat d'Itàlia venia. I jo, pensant que no la coneixeria, la vaig situar a la vora de la famosa Venècia.

- Treviso? -s'il·luminà, distorsionant el nom amb la seva pronúncia estrident i tot seguit entonant, amb sorpresa per part meva: -Benetton, Benetton.

Paolo Ruffilli, *L'homenet Michelin*, dins *Preparativi per la partenza*, Venècia, Marsilio Editori, 2003.

Traduït per Carme Arenas Noguera